

Capitolul 1 versetele 18 și 19: *căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viațuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.*«

Forma acestor propoziții arată că aceste versete sunt legate de cele anterioare, da, că ele constituie fundamentul lor. Tocmai mătuirea și prețul scump care a fost plătit pentru ea sunt motivele pentru care să umblăm cu frică.

Cuvântul grecesc pentru *cunoaștere* (eidotes) nu vorbește despre calea pe care se obține această cunoaștere, ci numai despre cunoașterea însăși, dar despre o cunoaștere conștientă, sigură. Mai întâi este necesară cunoașterea mântuirii, și ea constituie premiza pentru a avea parte de mântuire; aici însă este vorba de realizarea launtrică a mântuirii proprii prin Duhul Sfânt.

Despre noi se spune și că am fost cumpărați (1 Corinteni 6, 19-20). Dar a fi eliberat înseamnă mult mai mult decât a fi cumpărat. A fi cumpărat înseamnă numai că noi ne-am schimbat stăpânul. Hristos a cumpărat lumea (Matei 13, 44) și prin aceasta și pe fiecare om care locuiește pe pământ. Acum oamenii nu-l recunosc ca Domn al lor (2 Petru 2, 2). Cândva vor fi constrânși s-o facă (Filipeni 2, 11). Dar noi, copiii lui Dumnezeu, am fost nu numai cumpărați, ci și eliberați. Am fost într-o stare care a făcut necesară salvarea. Am fost, așa cum spune un alt apostol, »fără putere, fără Dumnezeu, păcătoși, dușmani ai lui Dumnezeu« (Romani 5, 6-10). Dar am fost eliberați din această stare, de sub puterea Satanei, a lumii, a păcatului și a morții, și am fost aduși în starea deplinei libertăți, nu o libertate pentru carne, ci pentru a sluji lui Dumnezeu și de a savura tot ce ne-a dat El.

Eliberarea este văzută aici în legătură cu umblarea noastră. Umblarea noastră nu este numită fără Dumnezeu, sau necurată, cu toate că principial așa a fost. Era o umblare deșartă, moștenită de la părinți. Cuvântul »părinți« nu este însoțit de articol, căci nu este vorba de anumiți părinți, ci este redat caracterul umblării. Era o umblare conform tradițiilor și obiceiurilor, pe care ei le-au preluat de la părinții lor. Se vede și prin aceasta că scrisoarea a fost adresată credincioșilor iudei.

Obiceiurile pot fi bune; dar dacă nu iau naștere dintr-o legătură vie cu Dumnezeu, nu au nici o valoare pentru El. A umbla așa, cum au umblat părinții noștri, numai pentru că așa au umblat ei, nu este nimic altceva decât tradiție fără viață. Dumnezeu caută sinceritatea inimii. O umblare conform tradiției, după obiceiurile moștenite, oricât de bune ar fi ele în ele însăși, este o umblare deșartă. Ea nu are nici o țintă și nici un rezultat. Și dacă aceasta este valabil pentru noi, cu cât mai mult atunci pentru iudei, care trăiau după prescripțiile rabinice foarte bine detaliate și prelucrate. Dacă, de exemplu, citim Talmudul, vedem că toate aceste prescripții sunt numai semne ale despărțirii lor de Dumnezeu.

Niciuna dintre aceste prescripții meticuloase și câteodată frivole poate învăța pe cineva cu privire la Dumnezeu, al Cărui Nume este legat cu aceste lucruri (Marcu 7, 1-13). Ele constituie numai un jug imposibil de purtat, așezat pe gâtul tuturor celor care i se supun (Matei 23, 4,15).

Cuvântul lui Dumnezeu spune că cele douăsprezece seminții slujesc necurmat zi și noapte lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 26, 7), și că au râvnă pentru Dumnezeu (Romani 10, 2), și aceasta chiar după repudierea Domnului. Orice iudeu sincer slujea lui Dumnezeu. Dar nu slujea potrivit cu gândurile lui Dumnezeu, ci după moștenirea primită de la părinți și cu o râvnă fără pricepere (Romani 10, 2b; Isaia 29, 13). De aceea umblarea lor era deșartă, fără țintă și fără rezultat, și de aceasta trebuiau să fie eliberați.

Dar eliberarea dintr-o stare morală cu consecințe pentru relația dintre Dumnezeu și creaturile Sale nu poate fi obținută prin lucruri materiale, care sunt trecătoare; nici măcar prin argint sau prin aur, materialele cel mai puțin trecătoare, cu toate că aceste metale sunt folosite în Scriptură ca simboluri al lucrurilor cerești, veșnice. Fără vărsare de sânge nu există iertare de păcate (Evrei 9, 22). Și chiar în simbolurile Vechiului

Testament este folosit argintul ca preț de eliberare, dar numai »ca să nu fie loviți de nici o urgie, cu prilejul numărătorii« (Exodul 30, 11-16; 38, 25-28). Era prețul plătit pentru a sta sub protecția Domnului. Dar eliberarea reală, chiar și cea temporală, se poate obține numai prin vărsare de sânge, prin sângele unui Miel fără cusur (Exodul 12).

Argintul prezintă în simbolurile Scripturii caracterul și valoarea prețului care trebuia plătit ca să fim aduși în apropierea lui Dumnezeu și să stăm sub protecția Lui, fără să mai trebuiască să ne temem de judecată. Ce tablou minunat al sângelui Domnului Isus. Cum îndreaptă el inimile noastre spre dragostea Sa, care L-a determinat să plătească un astfel de preț pentru mântuirea noastră! Aurul vorbește despre slava și dreptatea divină. Aurul curat vorbește despre ceea ce este, și ce a fost Domnul, atunci când a fost aici pe pământ. Dacă nu este însoțit de expresia »curat«, atunci este și un tablou a ceea ce am primit noi pe baza lucrării Sale și prin harul lui Dumnezeu (Exodul 25, 11 și următoarele).

Dar oricare ar fi lucrurile prețioase despre care vorbesc simbolurile, simbolurile nu sunt »înfățișarea adevărată a lucrurilor« (Evrei 10, 1; 9, 23). Cine ar putea fi în stare să exprime valoarea sângelui lui Hristos? Sângele este prețios în ochii lui Dumnezeu, căci în sânge este viața (Leviticul 17, 11). De aceea Dumnezeu a interzis de la început, ca sângele să fie consumat (Geneza 9, 4). »Fără vărsare de sânge nu există iertare de păcate« (Evrei 9, 22); căci dreptatea lui Dumnezeu cere viață pentru viață! Dar râurile de sânge care au curs din animalele aduse ca jertfă de ispășire înainte de lucrarea de la cruce nu au putut să mântuiască nici măcar pe un singur om (Evrei 10, 4) și tot așa de puțin poate un frate să răscumpere pe fratele său (Psalmul 49, 7-8).

Dar aici găsim sânge care face răscumpărare. Prin el am fost noi răscumpărați (Efeseni 1, 7). Conștiința noastră a fost curățită prin el de faptele moarte, ca să slujim Dumnezeului cel viu (Evrei 9, 14). Noi am fost nu numai apropiați prin sânge (Efeseni 2, 13), ci el a făcut și pace (Coloseni 1, 20), și prin puterea lui am fost socotiți neprihăniți (Romani 5, 9).

Da, sângele curățește de orice păcat (1 Ioan 1, 7). Noi am fost aduși în lumină și prin aceasta într-un loc unde domnește puterea sângelui și unde sângele ne păzește neconținut.

Așa cum se întâlnește foarte des în epistolă, și aici nu se folosește articolul. Este ca și cum Duhul Sfânt ar vrea să ne arate cât de prețios este sângele. Nu a fost necesar tot sângele Domnului Isus, numai puțin din el a fost suficient pentru mântuirea noastră. Prin faptul că Dumnezeu a văzut sângele, a putut să treacă cu vederea păcatele dinainte de cruce (Romani 3, 25). Toți cei care vor locui cândva în cerul nou și pe pământul nou, vor fi acolo pe baza sângelui. Acest cer nou și acest pământ nou vor fi tot numai pe baza sângelui (Coloseni 1, 20). Cum prețuim noi sângele Domnului Isus, prin care am fost mântuiți?

În mod obișnuit Cuvântul lui Dumnezeu nu folosește accentuări ale expresiilor, și absolut deloc când este vorba de Domnul Isus. Însă aici Dumnezeu numește sângele Domnului Isus scump, ca astfel noi să știm cum îl prețuiește El. Acest sânge, scump pentru El, l-a plătit pentru răscumpărarea noastră (Faptele Apostolilor 20, 28). Aceasta ne face să vedem valoarea pe care noi am avut-o și o avem pentru Dumnezeu. Putem noi să înțelegem că astfel de creaturi, cum suntem noi, pot avea o astfel de valoare pentru El? Eu nu pot înțelege. Dar ce explozie de bucurie se ridică din inima noastră, dacă ne lăsăm pătrunși de astfel de gânduri.

... Mielul fără cusur și fără prihană

Nu s-au gândit credincioșii iudei, atunci când li s-a adus aminte de sângele scump al lui Hristos, prin care au fost răscumpărați, la prescripțiile și practicile care erau în legătură cu istoria lui Israel? Duhul Sfânt vrea ca ei să se gândească la acestea, ca astfel să poată înțelege mai bine tablourile Vechiului Testament, ca să recunoască că ele au fost împlinite în Hristos. Și în felul acesta, prin tablouri să vadă mai bine și să înțeleagă mai mult diversitatea slavei Persoanei și lucrării Domnului.

Dar de ce Duhul Sfânt prezintă de mai multe ori în Noul Testament pe Domnul ca Miel și Îl compară cu un Miel (Ioan 1, 29,36; Apocalipsa 5, 6), când în Vechiul Testament sunt diverse animale care prezintă pe Domnul în lucrarea Sa pe cruce? Da, în marea zi a ispășirii (Leviticul 16), care prezintă cel mai clar și cel mai detaliat lucrarea de ispășire, atât pentru noi cât și pentru poporul Israel, nu vedem nici un miel, ci un vițel, un țap și un berbec. Eu cred că o comparație exactă a jertfelor din Vechiul Testament dau răspunsul la întrebare.

Dacă citim de la Exodul 12 și până la Numeri 29 vom vedea că de cele mai multe ori pentru jertfa arderii de tot trebuiau luați miei. Dacă erau alte animale, atunci erau jertfe de bună voie, care nu prezentau crucea, ci erau o aducere aminte a crucii printr-o persoană, sau de către întreaga adunare (Leviticul 1; Numeri 29). Dimpotrivă, pentru jertfa pentru păcat *trebuiau* luate alte animale. Și dacă era permis să se ia un miel, atunci era în mod obișnuit o amintire despre cruce, de exemplu a unuia din popor, care a păcătuit și a cărui părtășie cu Dumnezeu trebuia restabilită (Leviticul 4, 32; 5, 6). În general *noi* ne gândim la jertfa pentru vină și pentru păcat, atunci când ne gândim la lucrarea Domnului Isus. El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn (1 Petru 2, 24) și El a fost făcut păcat pentru noi (2 Corinteni 5, 21). Acum nu mai există pentru noi nici o judecată. Dar oricât de minunat și de important ar fi aceasta – este mult sub gândurile lui Dumnezeu. El nu numai ne-a eliberat de judecată, de sub puterea Satanei, de lume și de păcat, ci ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui (Coloseni 1, 13). Făcuți plăcuți în Preaiubitul (Efeseni 1, 6), suntem binecuvântați cu orice fel de binecuvântare spirituală în El. Aceasta nu ne este prezentat în jertfa pentru vină și pentru păcat, ci în jertfa arderii de tot. În aceasta vedem pe Domnul Isus, »care, prin Duhul veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu« (Evrei 9, 14). În timp ce a purtat păcatele noastre și a fost făcut păcat pentru noi, El a proslăvit pe Dumnezeu prin ascultare desăvârșită (Filipeni 2, 8-9) și prin aceea că El a descoperit pe Dumnezeu în tot caracterul Său minunat: în adevărul Său, în slava Sa, în dreptatea Sa și în dragostea Sa. Și atunci când Dumnezeu este descoperit, El este proslăvit, căci totul în El este slavă. Și aceasta a făcut Domnul, atunci când a înfăptuit pentru noi lucrarea de la cruce. De aceea și noi avem parte de toate urmările minunate ale acestei lucrări. Și aceasta ne este prezentat în jertfa arderii de tot.

În Noul Testament găsim prezentat tot caracterul ales al lucrării Domnului și plinătatea binecuvântării care rezultă din această lucrare. Eu cred că de aceea în Noul Testament, și aici, Domnul este numit Miel și este comparat cu un miel.

Ce perspectivă se deschidea pentru acești credincioși, care cunoșteau bine Vechiul Testament, atunci când au citit acest verset. Și ce lume de binecuvântări se deschide înaintea *noastră*, când citim Vechiul Testament în lumina acestui verset.

Vedem eliberarea poporului lui Dumnezeu de sub puterea Satanei, a lumii și a păcatului prin sângele Mielului (Exodul 12). Vedem moartea Sa pentru noi personal, cu privire la natura noastră păcătoasă (Exodul 13, 13; Leviticul 12, 6). Vedem că Dumnezeu putea să locuiască în mijlocul poporului Său pe baza mirosului plăcut care venea de la jertfa mielului sacrificat (Exodul 29, 38-46). Și în felul acesta am putea să continuăm. Poate fi altfel decât ca noi să începem deja acum să facem ce vom face în veșnicie: să lăudăm și să adorăm Mielul care a fost junghiat (Apocalipsa 5, 6-14)?

Expresia »fără cusur« vorbește despre ceea ce trebuia să fie Mielul în Sine Însuși (Leviticul 22, 20-21). El trebuia să fie desăvârșit (Exodul 12, 5). Hristos a fost fără cusur. În El totul era desăvârșit. El a fost fără păcat (Evrei 4, 15), fără nimic în natura și în ființa Sa care ar fi lezat desăvârșirea Lui, sau pe care ochii lui Dumnezeu nu se puteau odihni cu plăcere. El a fost fără cusur și în umblarea Sa, în gândurile Sale, în cuvintele și faptele Sale. »El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicieșug« (1 Petru 2, 22). El nu a cunoscut păcatul (2 Corinteni 5, 21). El putea spune: »Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut« (Ioan 8, 29).

Dacă a trebuit să descopere har, vedem un har care ne copleșește. Dacă lucrarea Sa necesita descoperirea dragostei, vedem o dragoste infinită în toată frumusețea ei. Dacă

trebuia ca El să fie sfințenia sau adevărul, le vedem în toată desăvârșirea lor. Totul a fost la El desăvârșit, și s-a descoperit în chip desăvârșit.

Dar El a fost și fără pată. Cu toate că a mers printr-o lume a păcatului și necurăției, da, printr-o lume în care domnea puterea răutății și a întunericului, El a rămas Cel Sfânt și Cel adevărat, Lumina care luminează în întuneric. Satana nu a găsit la El nici un punct de contact pentru ispitele sale (Ioan 14, 30). El putea spune dușmanilor Lui: »Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat?« (Ioan 8, 46). Orice om care se atingea de un lepros devenea prin aceasta întinat (Leviticul 13, 46; Hagai 2, 13-14). Dar când S-a atins de cei leproși, El nu S-a întinat, ci leproșii au devenit curați (Marcu 1, 40-42). Așa de mare a fost sfințenia Sa.

Capitolul 1 versetul 20: *El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi,*

Un adevăr minunat. Aici nu se spune numai că Hristos este din veșnicie, ci că El a fost cunoscut mai dinainte ca Hristosul, Trimisul lui Dumnezeu, care va împlini lucrarea de mântuire. Mântuirea noastră nu este numai un gând, care a apărut l-a Dumnezeu atunci când noi ne-am pocăit, și nici atunci când a venit Domnul pe pământ, ca să moară, da, și nici după căderea în păcat, cu toate că atunci Dumnezeu i-a făcut-o cunoscut șarpelui (Geneza 3, 15). Înainte de întemeierea lumii, în veșnicie, Domnul Isus a fost cunoscut ca Acela care va veni pe pământ, ca să împlinuască lucrarea de răscumpărare. Dumnezeu a știut cum vom fi noi, și El a știut și cum a fost Hristos, și cum va fi și ce va face.

Aici nu se spune că Hristos a fost hotărât mai dinainte, ca să devină Mielul lui Dumnezeu, cu toate că unii traduc așa cuvântul grecesc și unii comentatori leagă aceste gânduri cu aceasta. Dar cuvântul însuși nu spune nimic în sensul acesta, și nu poate fi tradus așa. Și aceste cuvinte lasă să se vadă că poziția noastră, poziția Adunării, este mult mai înaltă decât aceea a lui Israel. Israel este un popor pământesc, cu binecuvântări pământești, și cu un viitor pământesc. În cer și pe pământul cel nou nu va mai fi poporul Israel. Vor fi numai »oameni«, care cu toții împreună constituie poporul lui Dumnezeu (Apocalipsa 21, 3).

Hotărârile lui Dumnezeu în legătură cu timpul binecuvântărilor depline pentru Israel și în legătură cu aceia care sunt în afara poporului Israel, și care vor avea de asemenea parte de acest timp de binecuvântare (în Împărăția de o mie de ani), sunt de la începutul acestui pământ, »de la întemeierea lumii« (Matei 25, 34; 13, 35; Apocalipsa 13, 8; 17, 8).

Adunarea nu este un popor pământesc, ci unul ceresc (Filipeni 3, 20). Binecuvântările ei sunt spirituale, și sunt în cer (Efeseni 1, 3). Viitorul ei nu este pe pământ, ci în cer, nici măcar pe pământul cel nou, ci în cerul nou (Apocalipsa 21, 1). Adunarea, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, va fi numai o fracțiune de secundă, asemenea unui punct în scurgerea timpului (1 Corinteni 15, 52), adunată pe pământ, atunci când vor învia morții adormiți în Hristos, și în aceeași clipă va intra în Casa Tatălui (Ioan 14, 3). Înainte de momentul acesta numai o parte din ea a fost și este pe pământ. Adunarea este zidită aici ca un Templu sfânt în Domnul (Efeseni 2, 21). De îndată ce construcția va fi gata, ea va fi luată și dusă în starea ei propriu-zisă, și acolo ea va fi Templul veșnic, »cortul« lui Dumnezeu (Apocalipsa 21, 3). De aceea hotărârile lui Dumnezeu cu privire la ea nu sunt în legătură cu creația aceasta și cu vremelnicia, ci cu veșnicia. Cei care îi aparțin »au fost aleși înainte de întemeierea lumii« (1 Petru 1, 2; Efeseni 1, 4), și viața veșnică, pe care au primit-o, a făgăduit-o Dumnezeu »mai înainte de veșniciei« (Tit 1, 2), deci înainte de crearea cerului și a pământului (Geneza 1, 1).

Deoarece Dumnezeu a cunoscut pe Hristos ca Miel al lui Dumnezeu, a putut să treacă cu vederea păcatele care au fost împlinite înainte de cruce (Romani 3, 25). Dar pentru ca noi să cunoaștem pe Hristos, și prin El pe Dumnezeu ca Marele Dătător (Ioan

4, 10), și astfel să primim mântuirea, El a trebuit să fie descoperit. Și »Dumnezeu a fost descoperit în trup« (1 Timotei 3, 16), și tot așa se spune: »Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi« (Ioan 1, 14). Hristos a venit pe pământ ca Miel al lui Dumnezeu, ca să înfăptuiască lucrarea de răscumpărare și prin aceasta să descopere pe Dumnezeu și să ne mântuiască pe noi.

Aici nu este vorba de descoperirea lui Hristos pentru fiecare din noi personal, ci de descoperirea Sa în Sine, atunci când a venit pe pământ, chiar dacă aceasta nu exclude descoperirea Sa prin Evanghelia care se vestește.

Unii comentatori gândesc că timpul în care mielul pascal trebuia ținut sub observare, înainte ca să fie sacrificat (Exodul 12, 3-6) – din ziua a 10-a și până în ziua 14-a – este un tablou al celor spuse aici, deci acesta era timpul în care Dumnezeu L-a cunoscut ca Miel, înainte ca El să vină aici pe pământ. Nu cred că aceasta este corect. Eu cred că sunt cei 3 ani și jumătate, în care Domnul Și-a făcut lucrarea. Oricine putea să vadă mielul în perioada dintre ziua a 10-a și ziua a 14-a. Mai degrabă cele 10 zile anterioare ar putea fi un tablou al acestui timp; dar se pune întrebarea dacă nu aceste 10 zile reprezintă timpul dintre nașterea Lui și apariția Lui publică în lucrare. »Sfârșitul vremurilor« înseamnă, așa cum cred eu, sfârșitul căilor și strădanilor lui Dumnezeu cu omul în responsabilitatea lui. Dumnezeu a știut de la început care va fi sfârșitul (Isaia 46, 9-13), atunci când creatura va fi pusă la probă; dar creatura nu a vrut să creadă. Ea a încercat să-și facă o neprihănire proprie, încercând să respecte Legea pe care a dat-o Dumnezeu cu scopul de a arăta imposibilitatea acestor osteneli. »Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului« (Romani 3, 20). »Vremurile« sunt perioadele de timp în care Dumnezeu S-a descoperit în anumite feluri în legăturile Sale cu pământul. Aceasta nu are nimic a face cu lucrurile spirituale, căci acestea sunt veșnice și stau în afara „timpului”. Adunarea ca trup spiritual stă în afara „timpurilor”. De aceea scrie apostolul: »Cât despre timpuri și vremuri, fraților, nu aveți nevoie să vi se scrie« (1 Tesaloniceni 5, 1). Când vor veni timpurile și vremurile, noi vom fi deja în cer.

Petru scrie despre perioade de timp în care Dumnezeu a dat oamenilor posibilitatea să arate că vor să-și ocupe locul de creaturi. Creatorul nu numai a creat toate, ci El le-a creat »pentru Sine«, deci pentru lucrarea și folosul Lui (Coloseni 1, 16). Omul a fost creat în așa fel, că el este pe deplin dotat ca să slujească Creatorului lui. Tot ce este el, trupul său, sufletul său și duhul său, au fost create în așa fel, că el este pe deplin dotat să slujească lui Dumnezeu.

De aceea Creatorul așteaptă ca omul să-L iubească și să-I slujească din toată inima, cu tot sufletul și cu toată înțelepciunea, și după posibilitate cu tot ce este și ce are (Marcu 12, 30; Deuteronomul 6, 5). Este dreptul Creatorului în privința aceasta; dar este și singurul drum pe care creatura găsește deplina satisfacție.

Știm cum omul a eșuat complet. În grădina Eden a fost numai o poruncă; dar omul a încălcat-o. A urmat apoi timpul când oamenii au trăit liberi pe pământ, numai sub autoritatea lui Dumnezeu, și Dumnezeu a trebuit să pună capăt oamenilor prin potop. După aceea Dumnezeu a dat rămășiței păstrate de El o hrană nouă (carne: omul căzut putea să trăiască prin moartea unui nevinovat) și o autoritate, prin care răutatea putea fi ținută în frâu. Dar primul care a avut această autoritate, a folosit abuziv darul lui Dumnezeu, ca să se îmbete și în felul acesta a pierdut respectul înaintea acelor pe care trebuia să-i conducă, și Nimrod și-a desfășurat puterea de împărat în locul unde a avut loc răscoala împotriva lui Dumnezeu.

Dumnezeu a dat după aceea omului o nouă ocazie. El a ales un popor din mijlocul oamenilor și i-a dus într-o țară deosebită, pregătită de El, a locuit în mijlocul lor și le-a făcut parte de ocrotirea Sa și de descoperirea intențiilor Sale de har. Știm care a fost finalul și în acest caz. Cu toată favoarea oferită de Dumnezeu, cu tot ajutorul și încurajarea dată, cu toate atenționările și amenințările, poporul a mers pe drumul propriu în mândrie și independență; la început ca închinători la idoli, iar mai târziu prin »tradiția părinților«. Și când în sfârșit Dumnezeu a trimis pe Fiul Său (2 Corinteni 5, 19), (»Vor primi cu cinste pe Fiul Meu!« - Matei 21, 37), L-au crucificat. Nu a încercat Dumnezeu totul? Dacă Fiul lui Dumnezeu Însuși, Mesia al lui Israel, prin care urmau

să vină toate binecuvântările lui Dumnezeu la popor, nu a putut să-i aducă înapoi, cum să fie atunci posibil aceasta vreodată? Acesta a fost »sfârșitul vremurilor«, sfârșitul tuturor descoperirilor lui Dumnezeu; al tuturor perioadelor de timp, în legătură cu responsabilitatea oamenilor. Din momentul în care Hristos a fost respins, totul s-a dus.

După aceea a fost descoperit Hristos ca Miel al lui Dumnezeu. Exact în momentul și în locul în care a fost descoperită toată stricăciunea omului, și tocmai prin fapta prin care oamenii s-au descoperit în felul acesta, Și-a arătat Dumnezeu mila Sa, drumul Său, ca să aducă pe oameni înapoi la Sine.

»Pentru voi« a fost descoperit Hristos. Din pricina rămășiței din Israel, care acum a primit Evanghelia, și căreia îi era adresată scrisoarea. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu; știm că și din pricina noastră a fost descoperit. Fiecare din noi poate spune: Fiul lui Dumnezeu, care *m-a iubit* și S-a dat pe Sine pentru mine (Galateni 2, 20). Este adevărat, Evanghelia a fost adusă prima dată iudeilor, dar după aceea și grecilor. Și astfel a ajuns la noi cei care aparținem „grecilor” (toți cei din afara poporului Israel). Apostolul Pavel, el însuși un iudeu, dar care a fost chemat de Dumnezeu să fie apostol al națiunilor, sintetizează totul în cuvintele adresate credincioșilor dintre iudei și dintre națiuni: »Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi« (Romani 5, 8).

Capitolul 1 versetul 21: care, prin El, sunteți credincioși în Dumnezeu, care L-a înviat din morți, și I-a dat slavă, pentru ca credința și nădejdea voastră să fie în Dumnezeu.

Apostolul descrie aici foarte exact cine sunt ei, din pricina cărora a fost descoperit Hristos. Sunt cei care prin Hristos cred în Dumnezeu. Aici nu este vorba de credința în Hristos. Ea este absolut necesară pentru a fi mântuit (Faptele Apostolilor 16, 31). »Pentru ca oricine crede în El (în Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu), să nu piară, ci să aibă viața veșnică« (Ioan 3, 16). Faraon a zis egiptenilor amenințați cu moartea prin înfometare: »Duceți-vă la Iosif și faceți ce vă va spune el« (Geneza 41, 55). Sunt mulți oameni pocăiți, care cred în Domnul Isus, dar care nu știu cu adevărat ce înseamnă să crezi în Dumnezeu prin Domnul Isus.

A crede în Dumnezeu (eis) nu este același lucru cu a crede într-un Dumnezeu, ceea ce fac mulți necredincioși. Ei sunt pe deplin convinși de existența lui Dumnezeu. Dar a crede în Dumnezeu (eis) înseamnă mult mai mult. Înseamnă să crezi în Dumnezeu ca subiect al credinței (vezi de exemplu Ioan 14, 1).

Omul poate avea o anumită cunoaștere despre Dumnezeu prin creație. El poate vedea în creație puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui (Romani 1, 19). Pe căile îndurării lui Dumnezeu, așa cum le vedem de la căderea în păcat și până la Moise, putem admira înțelepciunea, atotputernicia și previziunea lui Dumnezeu. În Legea dată pe Sinai putem cunoaște într-o oarecare măsură dreptatea lui Dumnezeu și cerințele sfinte ale lui Dumnezeu. Dar pe Dumnezeu Însuși nu putea nici israelitul să-L cunoască. Căci atunci când a fost dată Legea, nimeni nu avea voie să se apropie de munte (Exodul 19, 13). Chiar și un animal, care se apropia de munte, trebuia să moară (Evrei 12, 20). Dumnezeu locuia în întuneric, și nimeni nu se putea apropia de El (2 Cronici 6, 1).

Nimeni nu a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, Care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut (Ioan 1, 18): cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl, putea Domnul să spună (Ioan 14, 9). El era »Dumnezeu descoperit în carne« (1 Timotei 3, 16). Nici-un om nu a putut și nu poate să vadă pe Dumnezeu în dumnezeirea Lui absolută (1 Timotei 6, 16).

De aceea Domnul Isus a devenit Om, ca în felul acesta să-L putem cunoaște pe Dumnezeu. Venirea Lui pe pământ a descoperit îndurarea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. În loc să rostească o sentință de nimicire, așa cum meritam, Dumnezeu S-a coborât la noi, în bunătatea Sa, ca să ne ducă la Sine (2 Corinteni 5, 19). Și pe când lumea nu L-a recunoscut (Ioan 1, 10), El a arătat cine era și ce voia El pentru lume,

prin dragoste și har. Harul și adevărul au venit prin El (Ioan 1, 17). Mai înainte de toate, cât de mult a fost descoperit Dumnezeu prin cruce! Vedem acolo sfințenia lui Dumnezeu, așa cum niciunde nu putea fi descoperită: El, Cel care a spus că totdeauna a făcut ce era plăcut lui Dumnezeu (Ioan 8, 29), care nu a cunoscut păcatul și despre care Dumnezeu Însuși a spus: »În El Îmi găsesc plăcerea Mea« (Matei 17, 5), El a fost părăsit de Dumnezeu, atunci când a purtat păcatele în trupul Său și a trebuit să strige: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?« (Matei 27, 46). Vedem acolo strălucind dreptatea lui Dumnezeu, care nu a atenuat judecata asupra păcatelor, care stăteau puse pe Fiul Său (Zaharia 13, 7). Vedem descoperit în chip desăvârșit adevărul lui Dumnezeu, confirmând cuvântul Său: »Plata păcatului este moartea« și: »În ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit«, căci Domnul a luat locul nostru. În mod deosebit vedem strălucind harul lui Dumnezeu față de păcătoșii dușmani, îndurarea Lui Dumnezeu față de creaturile care erau în pericol să fie veșnic pierdute. Era dragostea lui Dumnezeu față de dușmanii Săi. »Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi« (Romani 5, 8). »Dumnezeu este dragoste. Dragostea lui Dumnezeu față de noi S-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe Singurul Său Fiul, ca noi să trăim prin El. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.« (1 Ioan 4, 8-10) Da, la cruce am cunoscut pe Dumnezeu ca lumină (1 Ioan 1, 5) și dragoste. Acolo am văzut că Dumnezeu ne iubește, și că El a îndepărtat de la noi tot ce ne îndepărta de El. Păcatele noastre ne despărțeau de El, dar El Însuși le-a pus pe Domnul Isus, Mielul lui Dumnezeu (Isaia 53, 6); și El nu a uitat nici-un păcat. Și când Domnul Isus a îndepărtat păcatele prin lucrarea Sa, prin jertfa Sa (Evrei 9, 26), și printr-o jertfă ne-a făcut desăvârșiți pentru totdeauna (Evrei 10, 14), Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți și I-a dat slavă, ca dovadă că prin jertfa Sa El a fost pe deplin satisfăcut, da, chiar mai mult. Unde au rămas păcatele noastre? Nu mai sunt asupra noastră, căci Dumnezeu Însuși ni le-a luat. Dar Domnul nu le-a luat cu El în cer. Ele au fost îndepărtate pentru totdeauna dinaintea ochilor lui Dumnezeu. Ele au fost aruncate în marea uitării veșnice. Tot ce împiedica pe Dumnezeu ca să ne binecuvânteze, a fost îndepărtat. El poate să lase gândurile Lui pline de dragoste să lucreze desăvârșit asupra noastră. Și în ce constau acestea? Am fost aleși și hotărâți să devenim asemenea Chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Întâiul-născut între mai mulți frați (Romani 8, 29).

Învierea Domnului Isus este descoperirea și dovada despre felul cum ne privește Dumnezeu. Dumnezeu Însuși a dat pe Omul Isus Hristos (1 Timotei 2, 5), ca El să devină Mielul pentru noi, și a pus păcatele noastre pe El. Și după ce a suferit pedeapsa divină pentru păcatele noastre, Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți și I-a dat slavă. Domnul este acum ca Om în slavă (Efeseni 1, 18-22), și Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că ce a făcut Dumnezeu cu El este modelul a ceea ce a făcut și ce va face Dumnezeu cu noi (Efeseni 1, 18-22). El este Primul care a primit acest loc (Coloseni 1, 18). Noi cunoaștem pe Dumnezeu ca pe Acela care ne iubește așa cum iubește pe Domnul Isus (Ioan 17, 23), și care ne dă aceiași parte pe care a dat-o Aceluia despre care a zis, El este »Preaiubitul« (Efeseni 1, 6), »Fiul dragostei Lui« (Coloseni 1, 13). Și așa L-am cunoscut noi prin învierea Domnului Isus. Și așa credem în El (Romani 4, 24). Versetul nostru se mai poate traduce și așa: »Dumnezeu, ca Acela care L-a înviat (pe Hristos) și I-a dat slavă«. Cuvântul »Dumnezeu« în limba greacă nu este însoțit de articol, ca de exemplu în capitolul 2, 17; prin aceasta se pune accentul pe existența lui Dumnezeu ca atare. Și prin Hristos noi credem în Dumnezeu, pentru ca credința și speranța noastră să fie în Dumnezeu, sau, cum se mai poate traduce: »așa că credința voastră și speranța voastră este Dumnezeu«. Dacă am cunoscut pe Dumnezeu ca Acela care a înviat pe Domnul Isus, și L-a glorificat, atunci ne putem încrede pe deplin în El. Atunci știm că ne iubește, așa cum numai un Dumnezeu, care este dragoste, ne poate iubi. »El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?« (Romani 8, 31-39) Nimic nu ne poate

despărți de dragostea Lui. Atât în ceea ce privește trecutul, cât și în ceea ce privește viitorul, ne încredem în El. Cuvântul »nădejde« are aici mai mult caracterul de »încredere«, așa cum se spune în alte locuri despre Domnul Isus, că popoarele vor nădăjdui în El, adică se vor încrede în El.

Majoritatea manuscriselor și a altor documente au la începutul versetului nostru cuvântul »credeți«. Tei manuscrite (A, B și 9), susținute de Vulgata și părintele bisericii Ambrosius, spun »credincioși« sau »fideli«. Și contextul, după părerea mea, arată că aceste ultime două feluri de prezentare nu sunt corecte. Dacă ar fi așa, atunci nu ar schimba cu nimic din înțelesul adevărat al acestui loc din Scriptură. Cuvintele »credincioși« și »fideli« (Efeseni 1, 1; Coloseni 1, 1 - în greacă este un singur cuvânt pentru ambele) spun nu numai că personale respective au primit Evanghelia, cu toate că aceasta este adevărat, ci și că ele se țin strâns de credință (de învățătura creștină) și merg pe drumul lor cu încredere practică în Dumnezeu. Cei ce fac aceasta sunt credincioși și fideli. Pentru fiecare credincios este clar că credințioșia noastră practică se poate înfăptui numai prin Hristos. Ar fi deci numai o confirmare a ceea ce spun majoritatea manuscriselor și traducерile vechi.